

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

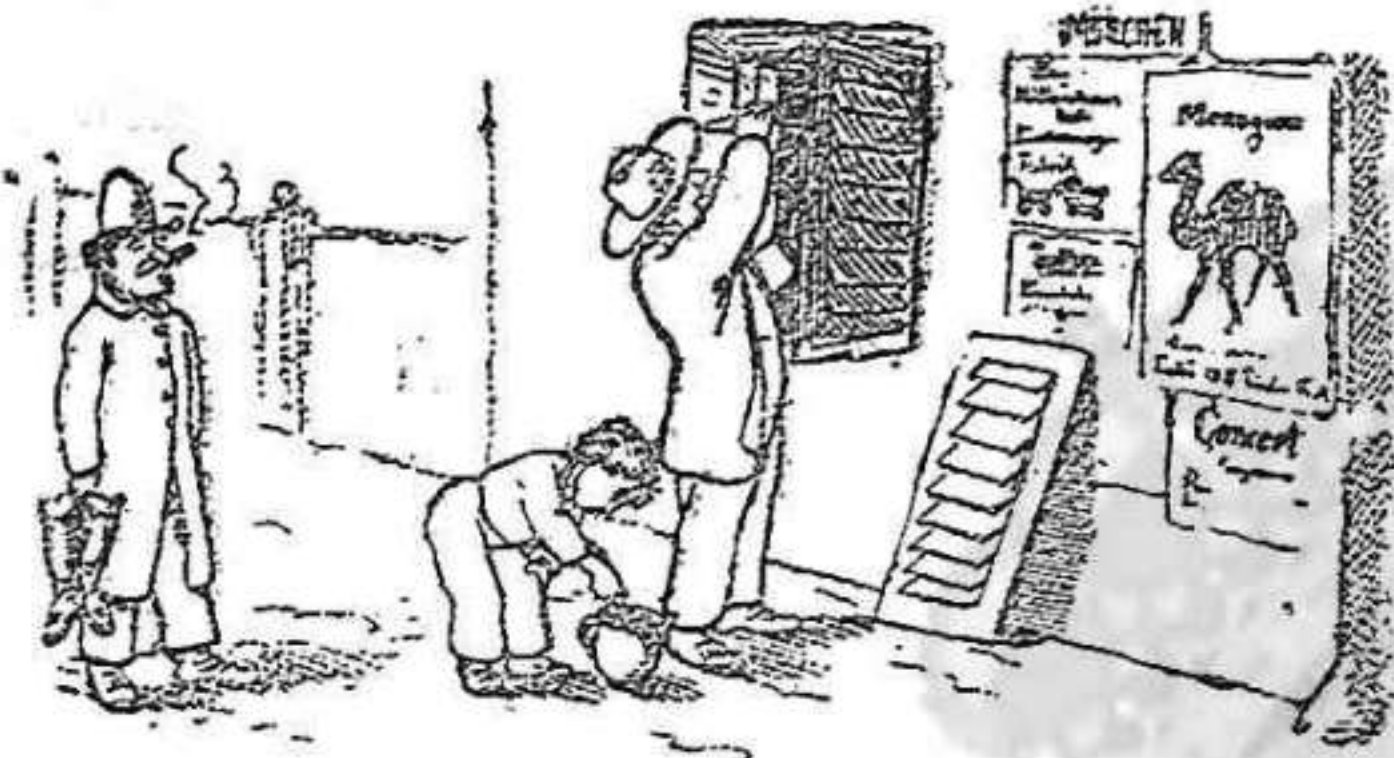
Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga BARCHLONA.

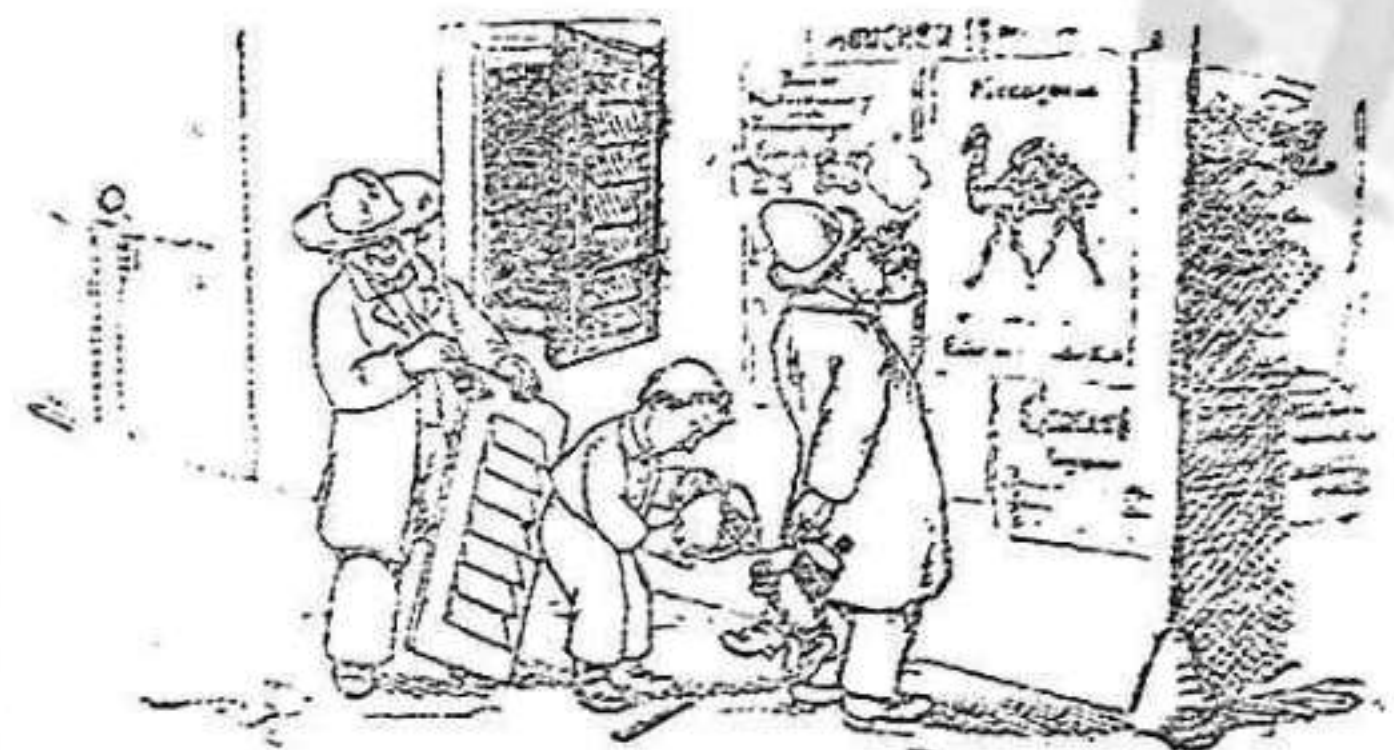
PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

UNA BROMA PESADA.

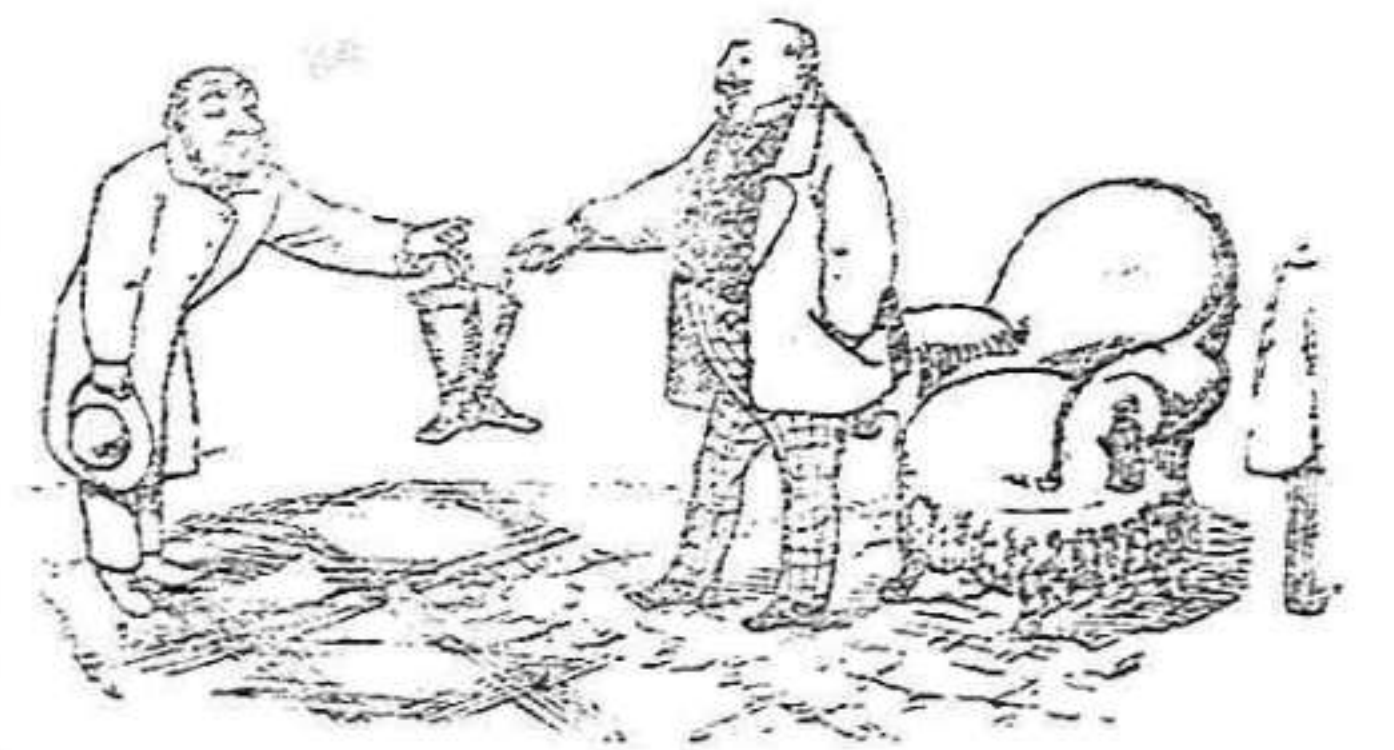
Vels 'hi aquí que 'l senyor Pere, qu' es un sabater com cal, surt de casa á dur las botas á casa 'l senyor Bernat. Vels 'hi aquí que l' home troba que al cantó del carrer Gran

hi han alsat una barraca, y vol saber qué será. Vels 'hi aquí que 'l senyor Pere, mentres s' está allí aturat mirant los camells y micos que á la paret hi ha pintats, no repara que un fauga,

aprenent pintor, l' hi está abocant lo pot del negre al calsat que dú al detrás. Vels 'hi aquí que tot alegre va á casa al senyor Bernat

y l' hi entrega las grans bots que 'l senyor l' hi está esperant.

Vels 'hi aquí que al punt que l' home se las anava á posar,

l' hi surt un raig de pintura que 'l farceix dels peus al cap. Y vels 'hi aquí com se quedan un senyor brut y enganyat, y un sabater, sense culpa, confós y ab un pam de nas.

ACTE PRIMER.

«escena representa un dia sense sol. Per la banda de Galicia hi ha un núvol negre que 'l tapa; per la banda de Catalunya n' hi ha un altre. Alguns fusionistas se passejan per l' escena, mirant la navolada ab ulleres de llarga vista.

Los uns temen que aquestos núvols se 'n anirán ab llamps y trons; altres en cambi ho esperan per sanejar la atmósfera.

Un grupo conservador somriu, ab l' idea de "que podan anarse'n ab pedra seca y endúrse'n en un instant tota la anyada fusionista.

Per entre 'ls grupos se senten murmuracions, y d' entre 'l xiu xiu ressorten tres paraulas: Romero Ortiz, Balaguer, Posada Herrera.

S' han de repartir los papers y tothom vol ser primer galan.

Se presenta 'l director de la companyia, en Sagasta, y contra lo que s' esperava y sense atendre las facultats de cada actor, designa á n' en Posada Herrera, qu' es un barba que hauria de retirar-se de la escena, perque ja rapapieja. En Romero Ortiz, cregut de que l' hi han fet una injusticia, perque ell té més brillo que l' altre, 's retira á casa seva.

A n' en Balaguer lo nombran segon galan. Es de bona pasta y s' hi conforma: alguns murmuran, y entre dents dihen que 'l Trovador de Montserrat, cap á sas vellesas, s' encarregará dels papers de traïdor.

«¡Oh no! May de la vida»... ¡No só aixís!

«¡Al Congrés votaré á n' en Romero Ortiz!»

Se verifica una mutació á la vista, entre 'ls crits dels partidaris de 'n Romero Ortiz, que invocan los sentiments liberals del diputat per Galicia, y 'ls que están atents únicament á la véu de 'n Sagasta, los quals invocan los debers de la disciplina. Al fondo se senten las riallas dels conservadors, y la véu de 'n Romero Robledo que recita aquella fábula:

«En estas disputas llegaron los perros.»

L' escena are representa 'l saló de la presidencia. Una multitud inmensa ompla 'l local. Hi ha tot lo quadro de actors; pere no tots son de cartell; al contrari, abunda molt la comparsa.

Lo director de la companyia, l' inimitable Sagasta, ab lo tapé perfumat se passeja entre 'ls grupos, repartint estretas de má y moltas rialletas. Los comparsas pensan ab los seus districtes, ab los compromisos que han deixat, ab las obligacions que han contret, ab las promesas formals que van anar fent, y quedant convensuts de que 'l cumpliment de aquestos compromisos, de aquestas obligacions y de aquestas promesas, se troba precisament dintre de las butxacas del majestuós Sr. Sagasta.

No falta sino un impuls, y tots, com un sol home, votarán al Sr. Posada Herrera.

L' impuls no 's fá esperar.

Un parlament de 'n Sagasta inclina la balansa.

«Nosaltres ho som tot y ho podem tot: tenim la seguretat de viure molt temps: may cap partit liberal s' havia trobat tant desembrassat com nosaltres: tenim la confiança del país y la confiança del rey. Aném á alsar á la Espanya de la seva postració. No 'us dividiu. Si arribéu á dividirvos jo abandonaré 'l poder: que vingan uns altres á governar. Se van á fer las designacions dels primers papers: nombrém una comissió que s' entenga ab nosaltres, y lo que de aquesta comissió y de nosaltres surti, ha de ser obehit per tots.» (Grans aplausos).

Lo Sr. Romero Ortiz s' está en un recó sense dir una paraula.

Mentres la comissió funciona, se serveix un refresch. Es lo que l' hi faltava al Sr. Romero Ortiz, un vas d' orxata de xufas.

Se reanuda la sessió: lo barba es nombrat primer galan, y com una proba de las sevas facultats, comensa per desempenyar un paper.

Barretina d' estam, livita llarga d' estamena, calsas curtas, mitjas negras y sabatas ab sivella. S' ha caracterisat de mestre de minyons. ¡Vaya un primer galan!

«Molts de vosaltres sou joves, no héu estat may al Congrés, y com que podríau cometre alguna etzegallada, jo vinch á donarvos una petita lliçó.

Ab la palmeta dona un cop á la taula, y crida: —¡Atencion!

EL magatzém d' efectes timbrats de Murcia ván desapareixe 679.000 sellos de comunicacions. No es estrany: los sellos son de paper: al magatzém devian deixar alguna finestra oberta, y una petita ventada basta y sobra per ferlos volar.

Lo Sr. Moret era demócrata y 's fá monárquich. Segons diuen, lo Sr. Balagner era monárquich y 's lará demócrata. Veis' hi aquí quel' un s' arronsa y l' altre s' estira.

Lo rey de l' as d' oros se troba actualment al Nort de Escocia, entregat á las delicias de la cassa. Es un tipo que no sap estar may quiet. Després de la cassa de húngaras, se dedica á la cassa d' escossesas.

En Camacho ha fet un plan de reformas, que conté 17 projectes, ó com; si diguessem mitja pesseta. Projecte primer: Restabliment de la base 5.ª de la llei arancelaria de 1869. Prou: aquesta mitja pesseta no passa: es groga, se l' hi véu lo llautó.

Los habitants dels Estats Units son la gran gent del negoci y del esperit d' empresa. Fà poch temps que s' han dirigit al Papa, oferintli hospedatge dintre de la república, ab la bona inteligencia, l' hi han dit, que si necessita una ciutat, l' hi construirán expressament. Jo ho crech: una ciutat ó una gabia: la qüestió es ensenyarlo y treure' n lo such.

Un miracle verificat á Lourdes. Adverteixin que 'l contan los periódichs religiosos de la vehina república: «Se tracta de un turch que duya un gran turbant vert; tenia un jep com un fardo de contrabando; vá ficarse á la sagrada piscina y 'l jep se l' hi va fondre. Desseguida 'l moro 's tren lo turbant, s' ajenolla al mitj de l' iglesia, y exclama: —Fins are hi viscut enganyat. Desde aquest moment abjuro del Koran, y regonech la religió católica.»

¿En quina escena? Ja ho saben los francesos: no tingan cap mal de cap per la qüestió de Tunez, ni per l' insurrecció de l' Argelia. Ja no nan d' enviarhi soldats, ni generals, ni canons, ni ametralladoras.

Bastará que hi envihin companyías de bombers y uns quants carros ab aygua de Lourdes. Aixís que 's presentin los moros en actitud hostil, se 'ls hi tiran xorros d' aygua, se 'ls remulla de cap á péus, y vostés veurán com deixan caure l' espingarda y 's quedan ajenollats. Está probat que l' aygua de Lourdes converteix als moros.

Lo ministre de la Guerra francés ha disposat que 'ls convents de monjas no estigan exempts com fins are dels allotjaments de tropa. ¿Quants arguments no 'n sortirán, per escriure sarsuelas bufas!

Entreteniments del rector de Vilanova de Pradés:

Primer: A l' iglesia 's rifa una barretina y un mocador. Lo bitllet val dos quartos.

Segon: L' altre dia vá dir que 'l Papa volia saber quins eran los católichs del poble, y á la porta de l' iglesia vá obrir una llista, apuntant com á católichs á tots los que tiravan quartos á la bacina.

Tercer: Vá pronunciar un sermó en lo qual hi figurava 'l següent párrafo: «Lo Papa está prés, y com á fills que som de l' Iglesia es precis redimirlo. ¿Qué no fariáu vosaltres si tinguesseu al pare prés? Donchs redimin al Papa.»

Vels' hi aquí un rector molt actiu y molt discret.

Molt se parla aquests dias sobre si 's fará ó no 's fará l' arreglo de la Deada.

Jo crech que no 's fará, per una rahò molt senzilla. La Deada d' Espanya es com un parell de sabatas velles y atrotinadas. No t' adop.

De un periódich italiá: «Se parla de una nova reconciliació entre la Prussia y 'l Vatica.

»Intermediari de aquesta reconciliació: 'l rey de Sajonia.

»Pero 'l mateix rey de Sajonia ha sigut també intermediari de una entrevista política entre l' emperador d' Alemania y 'l rey Humbert.

—¿Quin rey més cayó! Destinat á conciliar á tot lo mon.

—»Vels' hi aquí un home que podria deixar lo càrrech de rey, y dedicarse á jutje de pau, per presidir actes de conciliació.»

Llegeixo en un telégrama: «La reina de Inglaterra ha creado seis pares.» Dialecte: —¿Sis parells? ¿De qué? ¿De quants? ¿De mitjes? —Sis pares, vol dir sis senadors. —Donchs aixís serán dotze.

Dos fulanos de Madrit se disputan per medi de remitits en los periódichs l' invenció del moviment continuu.

Jo crech que ni l' un ni l' altre l' han trobat. Lo moviment continuu, no es res més que 'l belluguet de 'n Romero Robledo.

Quan es al poder se mou alsant la cullera.

Quan es á la oposició se mou per tornarla á arreplegar.

Un fanático per l' homeopatía, feu testament instituint heréu universal á un seu nebot, metje alopático, ab la condició de que havia de posar sobre 'l seu nínxo un epitafi, que trobaria tancat dintre de un plech.

Quan vingué l' hora de obrir lo plech indicat, se trohá que deya:

Aquí jau Pere Corder.—Estimá l' homeopatía fins ab amor.

L' heréu se permeté introduhir en l' epitafi una petita correcció.

«Estimá l' homeopatía fins á la mort.»

Dos anécdotas: l' una 's refereix á un rec; l' altre á un butxf.

Aquí vá la primera.

Sortia 'l rec de la presó, camí del patíbul, y vá preguntar: —¿Quin dia som avuy? Lo butxf vá respondreli:—Som dilluns.

—Amigo: sí que comenso be la senmana!

Lo butxf protagonista de l' altre era un home molt atent y cumplimentós.

Després de haver fet moure la fatal palanca, quan lo pobre reo ja no existía, fent una cortesia va dirli:

—Si es servit!

Los homes de bronca també 's moren: pero n' hi ha que fins á l' hora darrera saben conservar l' humor.

Tal era en Pere, al qual, veyentlo la seva familia desauciat dels metjes, l' hi ván presentar un curandero de molta fama.

Lo curandero curava ab una reliquia, y á n' en Pere, després de passarli pel front dos ó tres vegadas, vá dirli:

—Vaja, ja estás curat.

—¿Quán val la cura? vá preguntar lo malalt, que guardava tota la claretat de judici.

—Val un duro.

—Vinga un duro, vá dir á la seva dona.

Y agafant la ma del curandero, va fregarli 'l duro tres vegadas, després de lo qual vá dir: —Vaja: ja estás pagat.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO 1. XARADA 1.ª—Ber-ga-da-na.

- ID. 2ª.—Car-to ne-ra.
- MUDANSA.—Cas, nas, mas, pas, fas.
- SINONIMIA.—Roca.
- TERS DE SILABAS.—CA SA CA SA BA TA CA TA LA

6 GEROGLIFICH.—Cada hu s' enten y balla sol. Han endevinat totes las solucions P. Pi, Joan de las Vinyas y Palurdo: n' han endevinadas 5 Pepet del sastre y Jutje de guerra: 4 Aguilera y Tomás Moro: 3 Salitrach; 2 Pá y Naps, Reverbero y Un de Nuria, y 1 no més Empleat cessant.

XARADAS.

I. Un total conegut mèn me vá dir l' altre senmana que qui llegeix la Campana dos-hu molt davant de Déu. Y tornantli jo endarrera las rahons qu' ell me vá dar, cap recurs l' hi vá quedar, cap més recurs que tercera. Q. ROIG.

II. En Pep que tot fá molts anys y que no l' ha vist ningú abandoná als seus companys dos are ab molts desenganys y fins ab tercera-hu. PAU SALA

ANAGRAMA. Avants l' Ignés tot gran modista y tot l' hi vista que no fa res. S. B. DE M. DE R.

MUDANSA. No es tot cert lo tot qu' explica l' heréu del tot de 'n Martí, dihent que ab total ahí se cremá l' tot una mica. Lo que crech que hi ha de cert y es lo que tothom ignora, que ahí á la seva senyora se l' hi cremá un total vert. J. E. PONTARRI.

ROMBO DE PARAULAS. Omplir los pichs ab lletres que digan: 1.ª ratlla una cifra romana: 2.ª un peix: 3.ª lo que tenen los forners: 4.ª un ofici: 5.ª obra de sisteller; 6.ª un verb molt usat, y 7.ª consonant. KOLLADA DE REUS.

GEROGLIFICH. X X LI X 1 RATA D' ESCRIPTORI.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Gutim vert, Aguilera, P. M. T., Un catalanista, Manmanetas y Lord Beringüel. Los demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tam-poch lo qu' envian los ciutadans Pepet del Gunillo, Adlavaj Peró, Versi de Pem, Gaudillero, Un enfadat, Pam y pipa, Noy de Arbucias, Salameró, Pere Xarallo, Domingo Lunes y Martes y Gregoria G. Ciutadà Pepet del Sastre: Publicarem las conservas y 'l logogrifo numerich.—R. Lujan: Iuem, algunas combinacions de paraulas.—J. B. Alós de Balague: Lo fet que 'm denuncia es molt atrassat: la combinació no 'ns serveix.—Aguilera: Hi anirá molta part de lo que 'ns envia.—M. Figuerola Aldroféu: Una mica arreglat podra insertarse: hi falta pebre, sobre tot al final, qu' es molt mansó.—Llangonissa legitima de Vich: Inser-tarem lo geroqlifich.—V. Ferrer: La poesia está bastant be: pero l' idea es una mica massa sarcástica.—Lluís Millí: Publi-carem lo que 'ns envia.—Un que s' arronsa: Idem, lo qua-drat.—Rafael L: Idem, triangul, ters, y quadrat.—G. M. Villa-nova de Prades: Queda complascut.—Pere Sasquilla: L' idea de la poesia es bona; pero la forma es insoportable.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20. Barcelona Imp de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22.

LA CON-FUSIÓ.

Alguns se creyan que la lutxa dels dos atletas havia de acabar ab la vida del un ó del altre; pero l' agarrada no ha sigut més que un ensaig. La funció verdadera s' anunciarà per cartells.